

Surrealismus je avantgardní hnutí, které se ve 20. století stalo ze všech nejvlivnější a nejrozšířenější. Po celém světě v jeho duchu tvoří stále nové generace umělců, někteří z nich se i dnes prohlašují za surrealisty nebo se dokonce sdružují do surrealistických skupin, a to i přesto, že od vzniku surrealismu ve Francii uplynulo už více než osmdesát let. Ve svém zlatém věku, ve dvacátých a třicátých letech, surrealismus nepředstavoval jeden z mnoha uměleckých přístupů jako dnes, ale dominantní avantgardu, která usilovala o kulturní revoluci zasahující nejen poezii, ale i myšlení a způsob života. Zakladatelem, arbitrem a největším klasikem surrealismu je autor Manifestu surrealismu z roku 1924 André Breton. Protože se často surrealismus v obecném povědomí spojuje hlavně s Freudovým učením o roli nevědomí a snu, popřípadě s automatickou metodou a je pak ztotožňován se záznamy snů nebo s pokusy umělecky ztvárnit obsah nevědomí, může vzniknout nepřesná představa o tom, co surrealismus v době své největší slávy pro své tvůrce znamenal. Surrealismus byl hlavně pokus o autentický život a duchovní obnovu člověka, který se začal cítit v evropském prostředí, zvláště po válečných zkušenostech, které naplno odhalily stinné stránky západní civilizace, nešťastný a nesvobodný. Proto je důležité blíže se zabývat významem původních surrealistických textů intelektuálního vůdce surrealismu André Bretona a jejich širokými myšlenkovými a historickými souvislostmi.